

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 17 November 1901

N:r 7

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Tvenne målsmän för svensk medaljgraveringskonst* (med 2 illustrationer). *Punch och Judy* (med 1 illustr.). *Anekdoter och anteckningar om tvenne får*, original för HVAR 5 DAG af Old Salt. *Tvenne vetenskapens veteraner* (med 2 porträtt). *Hjalmar Soderberg* (med 1 porträtt). *En ovanlig utmärkelse* (med 1 porträtt). *Från Göteborgs Faltridklubbs Hubertusjakt vid Sköfde* (med 2 illustrationer). *"Tapperhetens" stapelajlipning* (med 2 illustrationer). *Dramatiska teaterns senaste succés* (med 2 illustrationer). *Engelska tronföljareparets återkonst* med 3 illustrationer). *Två framstående franska konstnärer i Sverige* (med 2 porträtt). *B. H. Geis' jordafärd* (med 1 ill.). *Li Hung Chang †* med 1 ill.). *Fransk-Turkiska konflikten* (med 1 porträtt). *En barnens vän* (med 1 portr.). *HVAR 8 DAGS femte täflan för amatörfotografer* (med 4 ill.). *Veckans porträttgalleri* (med 16 portr.).

BONNLIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Foto. Albin, Paris.

Professor ADOLF LINDBERG och hans son skulptören ERIK LINDBERG.

TVENNE MÅLSMÄN FÖR SVENSK MEDALJGRAVERINGSKONST.

Det är ju gifvet, att i ett litet land som vårt det ej kan löna sig för så särdeles många att idka medaljgraveringsens fina, exklusiva och kräfvande konst, som egentligen endast kan uppskattas af finsmakare och kännare, och dess utförare *ex professo* äro också hos oss inskränkta till de båda framstående konstnärerna prof. *Adolf Lindberg* och hans son, den unge begåfvade skulptören *Erik Lindberg*.

Den person, hvilken i vårt land upplifvade den sedan länge i förfall befintliga medaljgraveringskonsten, var en kvinna — *Lea Ahlborn*, hvilkenes fader, *Ludvig P. Lundgren*, var gravör vid k. myntverket. Hon studerade i Paris och blef sedermera sin faders efterträdare. Hon verkade på denna plats ända till sin död, 1897, och antalet af de medaljer, som *Lea Ahlborn* graverat, är ofantligt stort.

Professor *Lindberg*, hvilken i sin tur efterträdde fru *Ahlborn*, är dennas lärjunge äfvensom elev af *Qvarnström*. Han föddes i Stockholm den 4 september 1839 och genomgick konstakademien, där han snart slog sig på medaljgravyr. En minnespänning öfver *Carl XV* var ett af hans första arbeten. 1876 blef han agré vid Konstakademien och gjorde följande år med offentligt anslag en utrikes resa, hvarunder han i Paris — en plats, där medaljgravyrerna hunnit en utomordentligt hög ståndpunkt — studerade hos *Tasset* och *Oudinet*. 1879 erhöll han ett konstnärsarvode å akademienstat med undervisningsskyldighet i medaljgravyr och fick 1882 åter ett offentligt reseunderstöd. Han blef 1885 ledamot af Konstakademien, 1892 vice professor i teckning vid läroverket därstädes och, som sagdt, 1897 gravör vid k. myntverket.

Professor *Lindberg* är en i sitt fack synnerligen framstående person, hvilken har god uppfinningsförmåga och en utmärkt teknisk finess. Utom en mängd medaljer öfver framstående personer eller med anledning af märkliga tilldragelser — hvilket senare naturligtvis särskildt tager medaljgravörens fantasi i anspråk — har han äfven utfört större medaljonger i metall öfver bekanta personligheter, t. ex. *Nordenskiöld*.

* * *

På ett i allo värdigt sätt följer i sin faders fotspår sonen *Erik Lindberg*, om hvilken vår pariserkorrespondent skriver:

Medaljgravören *Erik Lindberg* är född i Stockholm den 31 December 1873. Efter att ha genomgått *Norra Latinläroverket* blef han student 1892, hvarefter han från 1893 till 1897 gick i skulpturskolan på *Fria Konsternas Akademi*. Samtidigt arbetade han på sin fars atelier, som låg på *Jakobsbergsgatan*, men sedermera flyttades till *Kongl. Myntet*.

Efter att ha fått kungliga medaljen för en statyett, föreställande en »*Varpakastare*», hvartill han hämtat motivet från en gotländsk lek, reste den unge konstnären utomlands i början af år 1899, först till Paris. Här studerade han mera speciellt medaljgraveringsens konst hos den berömda *Chaplain*. I Paris fick han underrättelse, att hans skiss till *Sten Sture-monumentet* i *Uppsala* tilldelats första priset. Som bekant kom denna skiss dock icke till utförande, och det är ännu oafgjordt, hur monumentet kommer att se ut. I de senare täflingar, som utlysts i frågan, har *Lindberg* ej deltagit, ty som ofvan nämdes har han numera uteslutande ägnat sig åt medaljgravyrerna. På detta område ha hans arbeten vunnit stor framgång, och särskildt beundrades hans *Victor Rydbergs-plaquette*, en medalj till minne af den s. k. finska deputationen eller den internationella demonstration, som ett antal af nu tidens främste lärde och vetenskapsmän gjorde i *Petersburg* till förmån för Finland, samt senast medaljporträttet af *Nils Forsberg*, som i våras utställdes å *Svenska Konstnärernas Förenings* utställning och sedermera inköptes till *Nationalmuseum*.

Under förra hälften af detta år gjorde konstnären en resa genom Italien för att se och samla intryck. Nu är han åter i Paris, i färd med att fullborda *Nobel-medaljen*. Samtidigt har han gjort modellen till en jeton, som skall tilldelas medlemmarne i de olika prisnämnderna för hvarje sammanträde, och hvars guldvärde är bestämdt till 50 kr.

Nästa sommar, då det *Jenny Lind-stipendium*, som hr *Lindberg* nu innehar, tar slut, ämnar han åter-

vända till Sverige. Hemma har medaljgravörens konst, särskildt i tekniskt afseende, mycket att lära, och de erfarenheter, konstnären inhämtat i Paris och annorstädes, ämnar han där söka tillämpa. Sålunda användes i Frankrike för reproduceringen en mängd nya, med elektricitet drifna maskiner, hvilka i hög grad underlätta arbetet.

I Sverige har man hittills haft en viss benägenhet att betrakta medaljgravyrerna mera som ett handverk än som en konst. Säkert skulle det ej falla någon hos oss in att betala en liten medalj med tusentals kronor. För det priset kan man ju få en stor tafla med ett stort namn i hörnet. Och dock kan äfven medaljgravyrerna frambringe konstverk, som stå högt i pris. Fransmannen *Roty*, jämte *Chaplain* nutidens främste på detta område, fick sålunda 12,000 francs för en medalj öfver *Carnots* begrafning. Eder meddelare såg nyligen ett

exemplar af denna medalj i hr *Lindbergs* atelier. Den är utförd med en känslighet, en finess, som är hardt när otrolig. En annan plaquette af *Roty* betaltes med 20,000 francs af en amerikanare eller engelsman.

MEDALJ AF ERIK LINDBERG VID FADERNS 60-ÅRS DAG.

I Paris har den unge, svenske medaljgravören vunnit talrika vänner, tack vare sitt distinguerade, älskvärda och rättframma väsen, såväl bland landsmän som i de franska konstkretsarne, i hvilka han särskildt funnit en vän och rådgifvare i P. Tasset. Då den äldre Lindberg först kom till Paris, arbe-

tade han på Tasset's atelier, och den gamle konstnären har öfverflyttat på sonen den vänskap, som sedan 40 år tillbaka förenar honom med fadern. Det är ju rätt ovanligt i konstnärslifvet, att far och son gått i skola hos samme mästare.

PUNCH OCH JUDY.

Anekdoter och anteckningar om tvenne får. Original för HVAR 8 DAG af OLD SALT.

Man säger, skrifer och tror, att får äro särdeles dumma djur. Att detta ofta beror på ett misstag, skall jag söka bevisa genom att beskrifva tvenne får, som jag noga lärde känna och hade tillfälle att observera.

Det var så, att under en af mina irrfärder som lekboll för ödet fann jag mig vara kungl. — nej, bättre opp! — käjserlig arrendator af en af hennes brittiska majestäts färjor på floden Murrumbidge i Nya Syd-Wales. Det förstas, en fregatt hade varit bättre, men som hon, majestätet, icke arrenderade ut sina fregatter, fick jag nöja mig med en färja. Den förnämsta trafiken, och den som var mest välgörande för min ficka, bestod uti att frakta stora vandrande färhjordar öfver floden. Dessa får voro ytterst skygga, ofta försvagade af svält, genom att de blifvit drifna långa vägar. De kunde fås att gå ända ned till vattnet, men sätta en fot på färjan — det ville de ej. Om de pressades för hårdt bakifrån af män och hundar, hände det ofta, att de hoppade i floden i stället för på färjan. Detta gjorde arbetet med öfverförandet af en flock på t. ex. 10,000 stycken mycket långsamt och ansträngande för både män och hundar och försvagade fåren så, att deras värde minskades. För att råda bot för detta beslöt jag att skaffa mig en »ledare». Om jag blott kunde åstadkomma ett »samlingsparti» på färjan, skulle nog de andra fåren lätt förmås att ansluta sig. Jag gick därför till en granne och köpte för ett pund tvenne ett par dagar gamla lamm, samt gjorde upp om leverans af så mycket mjölk som behöfdes för att uppföda dem.

Det var en bagge, som jag kallade Punch, och en tacka, som fick heta Judy. Jag hade uppkastat en jordkoja, som jag kunde stänga med en dörr, för dem att bo uti. Golfvet hade jag strött med friska gummilöf. De förklarade sig genast mycket nöjda med sin bostad. Deras mjölk gaf jag dem ur en butelj. Jag hade gjort ett hål i korken och insatt en skinnklädd gåspenna. Äfven med detta arrangement voro de särdeles belätna.

En afton hade jag just fyllt deras butelj för att gifva dem den vanliga aftondrycken, då jag plötsligen utkallades till färjan. Jag var längre borta, än jag hade väntat, och när jag kom tillbaka, letade jag förgäfvets efter buteljen. Jag mindes bestämt, hvar jag satt ner den på golfvet, men den fanns icke. Då tittade jag in i deras koja. Där lågo de på de friska, doftande gummilöfven, mätta och belätna, och icke långt ifrån dem låg buteljen — tom. Då det gick öfver den vanliga tiden för deras kvällsvard hade de helt simpelt sökt upp buteljen, släpat den med sig till sitt eget hus och där hjälpts åt att tömma den till sista droppen.

Det var icke så dumt gjordt af 2 eller 3 veckor gamla lammungar?

Jag hade en ung, mycket klok, svarthårig hynda af god ras, som jag kallade Lubra. Hon hade sett, med hvilken omsorg jag skötte lammen,

och därför alldeles frivilligt gjort sig till deras vårdarinna. Punch och Judy kommo snart underfund med, hvilken god vän de hade i Lubra. Om de på något vis blefvo skrämde och sågo mig, så sökte de naturligtvis skydd bakom mina ben. Men om jag var ur vägen, så togo de alltid sin tillflykt till hunden. Stackars den främmande hund, eller hvad det än var, som kom lammen för nära. Det blef smörj af, ohyggligt med smörj. . .

Jag har haft många tama djur af alla slag, från en papegoja till en känguru, men aldrig något som gjort mig större nöje, än dessa tvenne lamm. Det var en behaglig och vacker syn, då de snöhvita lammen lekte och tumlade om med den stora svarta hunden. Då Judy var ett par månader gammal, tog hon sig ibland, då hon kände sig riktigt lycklig, till att dansa på ett högst egendomligt sätt. Hon rörde sig öfver den mjuka gräsmattan med en grace och ett behag, som den mest fulländade dansös skulle afundats henne. Vid sådana tillfällen beundrade Punch henne storigen, men då han skulle försöka härma henne, blef det bara krumsprång af. För öfrigt voro de hvarandra ytterst tillgifna. En gång hade Judy följt mig ned på färjan. Punch märkte ej sin ensamhet, förr än jag var ett stycke ute på floden. Då han såg Judy på färjan, gaf han till ett anskri och störtade utan ett ögonblicks tvekan i floden, sam raskt öfver, och då färjan landade, var Punch där och återfann sin Judy. Han var då icke större än en liten hund.

Då de voro litet mer än halfvuxna, skulle dressyren börja. Judy visade sig vara tämligen egensinnig och alldeles för mycket emanciperad. Hon ville endast följa sitt eget tycke och trodde sig vara fullkomligt bra, sådan hon var. Som hennes lifsåskådning, verksamhet m. m. kanske ej kunna tåla vid en allvarsam kritik, skall jag hädanefter för korthetens skull endast beskrifva några drag ur Punchs verksamhet. Judy var visst icke dum. Det fanns de, som ansåg henne begäfvad, och hon var äfven ganska populär bland de *wilda* fåren; men hon passade ej till »ledare», hvarföre jag mestadels brukade binda henne i det bortersta hörnet på färjan, där hennes bråkande fick göra, hvad det kunde, för att locka fåren ombord.

Punch däremot, han var själfva lydnaden och läaktigheten. Tobak lärde han sig äta på första lektionen, hvarefter han åt så mycket jag hade råd att gifva honom och mädde bra däraf. Konsten att dricka whisky tycktes vara honom medfödd. Efter ett par försök att få honom till att leda fåren ombord på färjan, förstod han fullkomligt, hvad jag fordrade af honom och tycktes sätta en ära uti att göra mig till viljes.

Färjan kunde endast rymma 4- högst 500 får i taget, så att det kunde dröja timmar, innan en större hjord var öfver, men, ehuru det var mycket ansträngande för honom, gaf han sig aldrig, förr än hela hjorden var lyckligt på andra sidan. För hvarje last, som han lurat ombord, trängde

han sig fram till mig och fordrade någon belöning. Det kunde vara ett par russin, en bit tobak eller hvad som helst, men något ansåg han sig ha rättighet att få. Då färjan återkommit för en ny last och blifvit fastgjord, marscherade han genast upp till fåren för att blifva ledare, filosof och vän för en ny flock. Om någon gång, som sällan hände, fåren icke kommo sig för att följa honom, stannade han genast, vände sig om, gaf den närmaste några knuffar och försökte igen, då de alltid täflade om att få följa honom.

Inte var han dum inte!

Hans tjänster voro för mig ovärderliga, och det var inte underligt, att han blef min stora favorit och synnerliga gunstling, men — han visste också af det. Och då han var fri från tjänstgöring, tillät han sig åtskilligt själfvåld, som han icke skulle vågat, om han ej vetat, att jag icke hade hjärta att straffa honom hårdt.

Han växte och blef ovanligt stor och stark. Lyckligtvis hade han inga horn. En gång, då jag lekte med honom, manövrerade han skickligt, tills han fick mig till att stå med ryggen mot en tvättbalja, då han helt oväntadt gaf mig en så kraftig knuff, att jag satte mig ner i baljan, så att såpvattnet yrde kring oss. Där satt jag med knäna under hakan. Punch stod och blinkade åt mig. Jag är säker på, att den skurken inom sig skrattade, så han skakade, fast han ställde sig helt oskyldig.

Jag törstade efter hämnd och svor, att, finge jag blott fingrarna i hans päls, skulle det blifva hans tur att sitta i baljan. För att få tag å honom ställde jag mig så vänlig jag kunde:

»Punch, min gosse, kom hit», lockade jag!

Men ehuru han eljest vid minsta tillrop brukade komma till mig i galopp, var han nu för stor fysionomist för att ens komma mig nära. Han läste i mitt ansikte svek och falskhet, och icke ens tobak kunde locka honom till mig. Efter en stund, då jag glömt mina hämndplaner och blifvit god igen, kom han själfmant fram till mig och strök smeksam sitt hufvud emot mig.

Inte var han dum inte!

En morgon hade en förman för en färhjord kommit för att tala med mig om färjan. Han hade sin hund med sig, som var ung och beskäftig. Vi stodo och språkade nära den branta flodbädden,

och han frågade om jag hade några tama »ledare». Jag kallade på Punch, som genast kom och ställde sig bredvid hunden, hvilken tyckte detta vara en oerhörd oförskämndhet af ett får. Då hans blotta närvaro icke tycktes imponera på Punch, gaf han till ett gläfs för att köra bort honom. Punch vände helt lungt på hufvudet och — vips låg där en tjutande hund kraflande i floden. Då han summit i land, försökte ägaren förgäfvat att locka honom till sig. Han satte sig på lämpligt afstånd utanför staketet och stirrade på det där odjuret, som såg ut som ett får....

Skolmästaren och en bankbokhållare från den närbelägna staden hälsade en gång på mig för att tillbringa en särdeles het dag vid den svala floden. På förmiddagen sutto vi alla tre vid bordet, som stod alldeles invid fönsteröppningen, för att dricka té. Skolmästaren hade, ehuru han i allmänhet icke begagnade spirituosa, dock fått den vanan att alltid blanda en droppe whisky i sitt té för att göra det pikant — någonting å la vår »kaffehalfva». Osäker om jag hade något whisky i huset, hade han tagit med sig en klunk fin-fin whisky i en sodavattensflaska. Han höll den i handen, då Punch, som känt ångan af téet stack in hufvudet för att få en sockerbit eller ett bröd. Skolmästaren sträckte tanklöst flaskan mot Punch, väntande att spritången skulle förmå det närgångna fåret att draga sig tillbaka, men i stället snappade Punch, kvick som tanken, flaskan ur hans hand, lät den hvila på fönsterbrädan, och innan skolmästaren hunnit hämta sig, hade hvarenda droppe runnit utför Punchs strupe!

Uttrycket i mannens ansikte var ett helt studium. Där växlade förvåning, förtrytelse, snopenhet och ledsnad öfver att få lof att dricka sitt té utan den vanliga kryddan. Punch stod och nickade åt honom, liksom han ville säga:

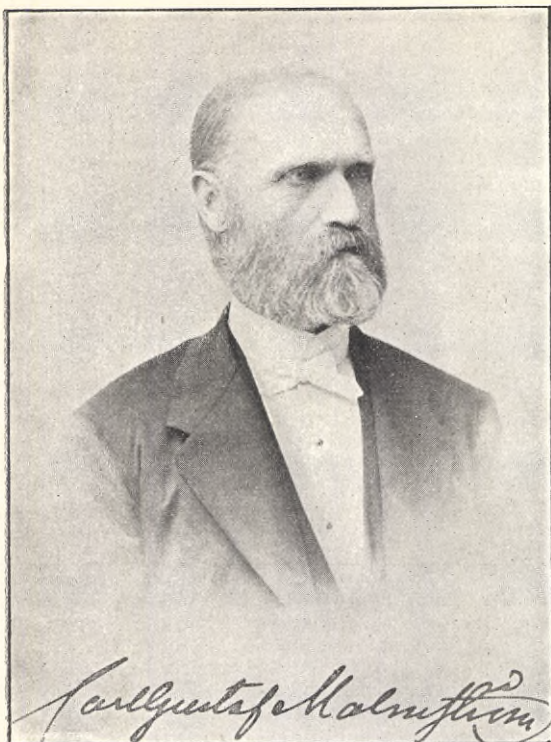
»Det var inte dålig whisky, det där.»

Lyckligtvis var jag i stånd att ersätta förlusten...

Många flera drag ur Punchs verksamhet skulle kunna anföras, vittnande både om intelligens och karaktärsfasthet, men af ofvanstående torde nog framgå, att får icke alltid äro så dumma, som man säger, skrifer och tror — hvilket skulle bevisas.

PUNCH OCH JUDY: Färjan öfver floden Murrumbidge i Nya Syd-Wales. (Efter fotografi.)

C. G. MALMSTRÖM.

I sitt 80:de år ingick den 2 d:s den fräjdade historieforskaren, f. riksarkivarien *Carl Gustaf Malmström*.

Det är särskildt hans »Sveriges politiska historia från Kung Karl XII:s död till statshvälfvingen 1772», som började utgifvas 1852 och fullständigt förelåg 1877 samt för ett par år sedan åter utgafs i en delvis omarbetad upplaga, det är detta utmärkte arbete, hvart Malmström med den sanna historikerns lugn, men också med hans aldrig svikande sanningskärlek och stor skarp-sinnighet skildrar ett förfallet tidevarf, som utgör Malmströms största berömmelse.

Han har också blifvit rättvist och storartadt erkänd. På sin 70:e födelsedag var Malmström föremål för en utomordentlig hyllning, i det att icke mindre än två festskrifter ägnades honom. Den ena innehöll uppsatser af 12 äldre och yngre kända svenska historieforskare, den andra bidrag af lärjungar vid Historiska seminariet i Uppsala.

M. är född i Nerike, blef 1848 fil. magister och kallades nästa år till docent i fäderneslandets historia. Han utnämndes 1863 till e. o. professor och 1877 efter F. F. Carlson till historiarum professor i Uppsala. Den 11 nov. 1878—27 aug. 1880 var M. ecklesiastikminister — äfvenledes efter Carlson. Riksarkivarie blef han 1882 och tog 1887 afsked från posten. 1878 invaldes han i Svenska akademien efter H. M. Melin. För närvarande är den vördade forskaren bosatt å Djuvholm, där han i sitt trefna hem njuter sitt otium.

HJALMAR SÖDERBERG.

Hjalmar Söderberg intager en plats för sig i den moderna svenska litteraturen. Han är ironikern, hvilken på ett öfverlägset, fastän mildt sätt gyller med Gud och hela världen, ironikern, hvilken dock har en ofantligt skarp blick och känsligt sinne både för trons storhet och makt, drömmens ljuflighet och denna världens goda — men dock, kanske rädd för att bli dragen vid näsan, mest älskar att le ett kallt och öfverlägset löje åt det hela.

Tre böcker, två öfversättningar och en del tidskriftsartiklar! Det är ju ett ganska lätt »litterärt bagage» för en person, som redan är trettiofva år gammal. Men härvidlag beror ju på kvaliteten, icke kvantiteten. Och i detta afseende väger Hjalmar Söderbergs bagage mycket.

Han utgaf 1895 romanen »Förvillelser», hvilken på visst håll blifvit ansedd att vara mycket osedlig och på annat håll fått erkännandet, att sedan

Foto. Dahlöf, Stockholm.

N. P. HAMBERG.

Attiosex år fylle den 4 november professorn, f. d. rättskemisten *Nils Peter Hamberg* i Stockholm. H. gick först apotekarevägen, aflade 1838 apotekarexamen vid Karolinska institutet och hade 1839—40 anställning å apoteket Hjorten i Stockholm. Därpå for han till Uppsala, började med att aflägga studentexamen och blef slutligen 1843 med. licentiat, 1849 kir. magister, aflade samma år medicinska ämbetsprofvet och erhöi doktorsdiplom.

Redan 1848 tog Hs lärarebana vid Karolinska institutet och farmaceutiska institutet sin början. Vid den förstnämnda institutionen har han undervisat i kemi och farmaci, vid den sistnämnda har han varit laborator samt äfven undervisat i kemi, hvarjämte han därstädes varit inspektör. H. har också bl. a. varit lektor vid veicinärinstitutet. Han utnämndes 1875 till rättskemist, med hvilken befattning följer professors titel, men måste 1883 taga afsked, emedan hans synförmåga allt mera aftagit till följd af starr, hvarvid riksdagen beviljat honom pension.

Professor H. har varit ledamot af många komitéer, utgivit ett ovanligt stort antal afhandlingar samt för öfrigt varit verksam och nyttig som få. Hans vänner äro många och trogna, och HVAR 8 DAG gör sig till tolk för dem, då den bringar den gamle vetenskapsmannen en hjärtlig lyckönskan på hans hedersdag.

Strindbergs dagar knappast en bättre Stockholmsbeskrifning gifvits. Exteriörerna äro lika åskådliga som skuldringarne af en så säregen Stockholmsinteriör som t. ex. en supé å Rydberg.

Sedan kom, år 1898, »Historietter», hvaraf somliga förut varit synliga i en af hufvudstadens dagliga tidningar. Dessa historietter äro ofta icke annat än något utförliga anekdoter, men de innehålla icke sällan mycken sinnrikhet, och äro alla mästerligt berättade. Redan i »Förvillelser» visade sig Söderberg vara en person, hvilken älskade en knapp, distinguerad form. I »Historietter» är han ännu ordkargare, men han uppnår likafullt god verkan. Färgen är blek och tunn, men påläggningen är gjord med utsökt konst. Läs t. ex. »En kopp té», historien om, huru författaren en afton ville dricka en kopp té på ett kafé, där svenska folket satt och drack punch, hvilket hade till följd, att författaren ansågs utomordentligt förfallen och

EN OVANLIG UTMÄRKELSE.

Foto. Lindahl, Stockholm. HJALMAR SÖDERBERG.

oförskämd och blef — utkörd, och ni har tagit del af en hel sedebild! Eller läs — ja, läs hela boken, och ni skall ha fått något att tänka på. Det har blifvit sagdt, att det finnes åtskilligt, som erinrar om Anatole France i detta arbete. Kanske — och kanske man också kommer att tänka på Kielland, men det oakadt är Hjalmar Söderberg fullt originell i såväl ämnesval som språkbehandling. Och hvilken mästare han är i det rent språkliga, förstår man kanske allra bäst, om man jämför hans öfversättningar af Anatole France's noveller och samme författares roman »Drottning Gåsfot» med originalen. Dessa öfversättningar gå i finess upp mot t. ex. Molanders tolkning af »Cyrano de Bergerac».

För kort tid sedan har den unge författaren utgifvit en stor roman, »Martin Bircks ungdom», hvarmed han satt kronan på verket. »Denna berättelse är beundransvärdt väl skriven», säger en af våra främste kritici, »in i det minsta beundransvärdt präglad af en icke stark eller egentligen rik, men sällsynt fin, sjäfull och intellektuellt högtstående personlighet. Hvar vän af det verkligt äkta i känsla och stil skall med förtjusning läsa denna bok, hvilkens stämning genomgående är så utsökt med sitt vemod, upplyst af en på en gång omutligt klar och ändock humoristiskt mild tankes ironi, och hvilkens prosa är så fulländad, utan att någonsin blifva torr och styf, uttrycksfull och varm trots förkärleken — en tecknares förkärlek — för svart och hvitt, aldrig vanställd af af billiga »Faux-brillants» från dagens vittra modemagasin.»

»Martin Bircks ungdom» låter icke berätta sig. Det är en bok af stämning och vemod — en bok för finsmakare. Den stora allmänheten skall nog icke lära sig att älska hvarken denna bok eller Söderbergs författareskap i öfrigt. Men det hindrar icke, att Hjalmar Söderberg — liksom Anatole France och liksom Kielland — har många goda och trogna vänner, som läsa och läsa om honom.

Vår Högsta Domstol, har ju med allt skäl namn om sig att vara både ett exklusivt och ett högst framstående ämbetsverk, och endast de, som efter mogen öfverläggning kallats att genomgå revisionssekreterareskapets skärseid och till vederbörandes belägenhet lyckats passera densamma. få i regeln säte och stämma i vår högsta judiciella areopag. An ovanligare är det då, att en utom domstolen stående sakkunnig adjungeras som föredragande i stället för en revisionssekreterare, och naturligtvis är en dylik kallelse att anse som ett aldeles speciellt förtroendevotum åt vederbörande som fackman.

En dylik utmärkelse har nu i dagarne vederfarits försäkringsdirektören Ernst Ebbe Julius Bring i »Svea», som af Högsta Domstolen inkallats som föredragande af förslagen till lag om försäkringsanstalter, och har detta k. m. ts val hälsats med allmän tillfredsställelse inom fackkretsarne.

Direktör Bring, som är född 1850, aflade 1873 hofrätts-examen, samt utnämndes 1876 till v. häradshöfding. Han hade då redan 1873—74 dels vistats utomlands för kommersiella studier, vid »L'Institut supérieur de Commerce» i Antwerpen och dels tjänstgjort vid svenska generalkonsulatet i London. Åren 1877—91 var han praktiserande jurist i Göteborg i kompaniskap med den framstående advokaten dr Philip Leman, i samband med hvilken verksamhet han innehade en mängd allmänna och enskilda uppdrag, äfven i försäkringssaker. Den 1 jan. 1892 inträdde han som verkställande direktör i Brand- och Lifförsäkringsaktiebolaget Svea, där han efter meddirektören Max Olbers afgång 1898 är ensam verkställande direktör. Säsom bekant var direktör B. jämväl medlem af den skandinaviska kommission, som under senare hälften af år 1900 uppgjorde det utkast till lag om lifförsäkringsverksamhet, som ligger till grund för under behandling varande försäkringslag.

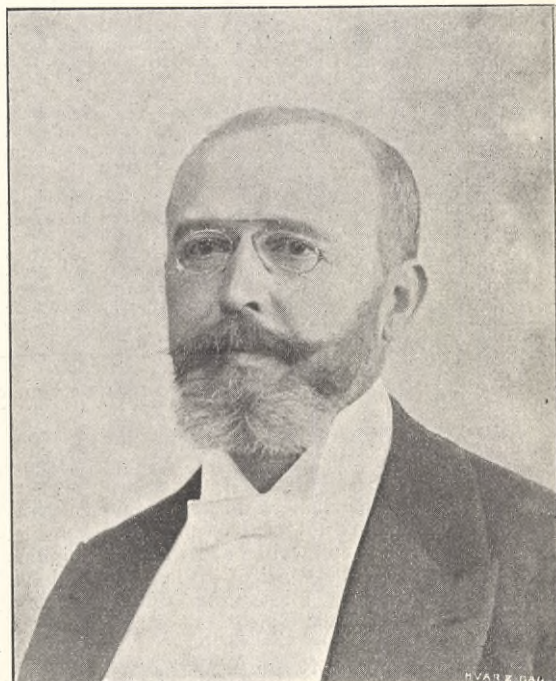
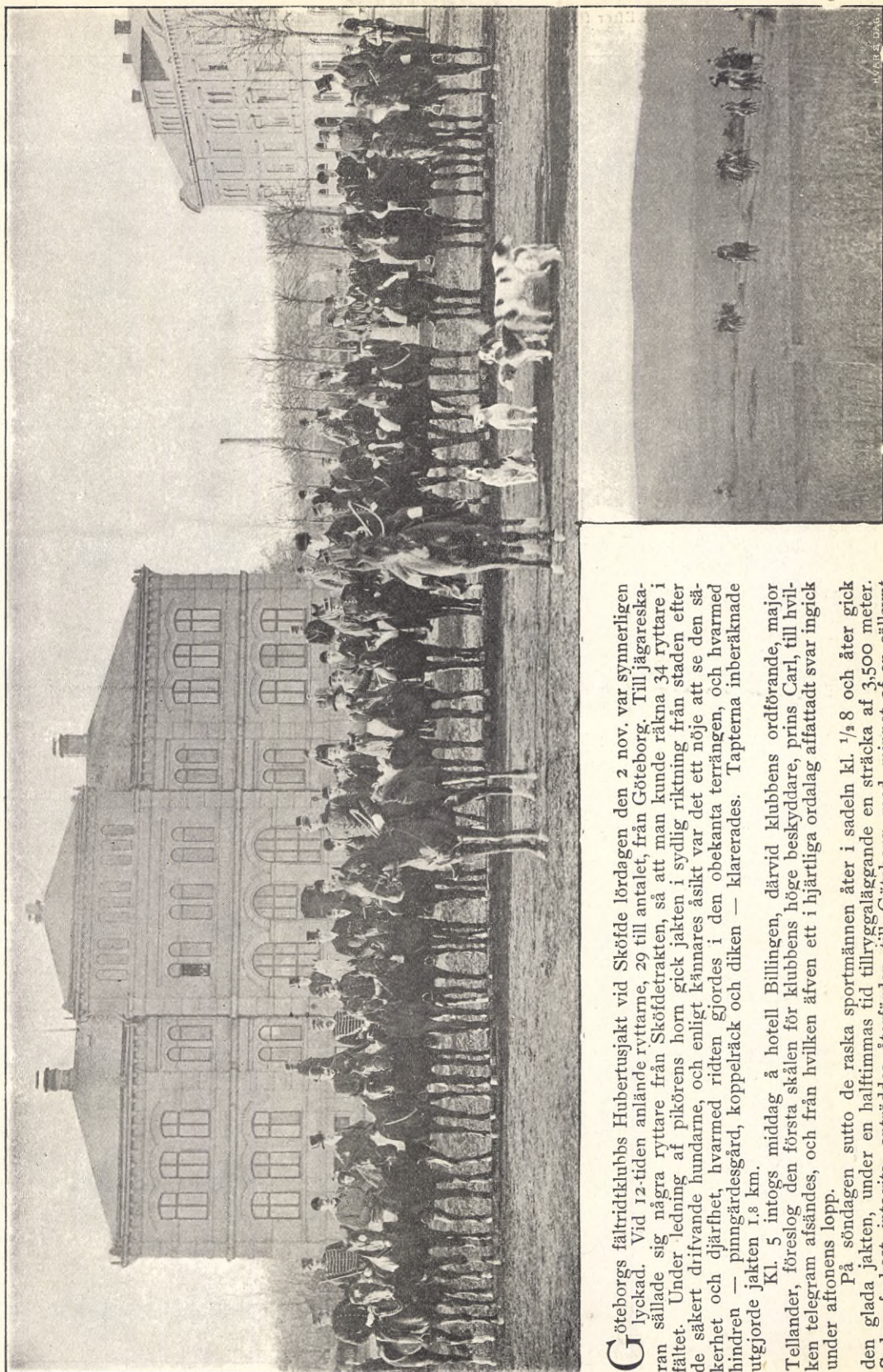

Foto. Steen-Müller, Göteborg.

DIREKTÖR ERNST BRING.

FRÅN GÖTEBORGS FÄLTRIDTKLUBBS HUBERTUSJAKT VID SKÖFDE.

Fotografier för HVAR 8 DAG af L. Ericson, Sköfde.

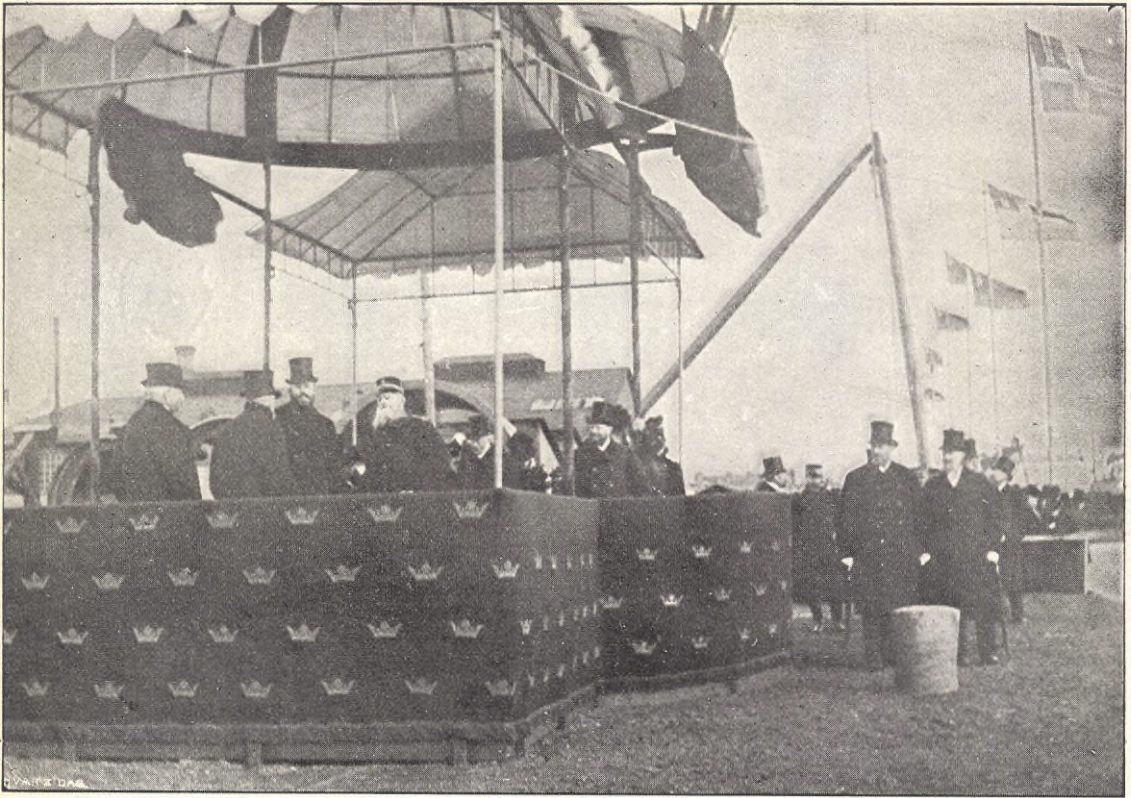
Göteborgs fältrittklubb Hubertusjakt vid Sköfde lördagen den 2 nov. var synnerligen lyckad. Vid 12-tiden anlände rytterne, 29 till antalet, från Göteborg. Till jägareskaran sällade sig några ryttere från Sköfdetrakten, så att man kunde räkna 34 ryttere i fältet. Under ledning af pikörens horn gick jakten i sydlig riktning från staden efter de säkert drifvande hundarne, och enligt kännarens åsikt var det ett nöje att se den säkerhet och djärfhed, hvarmed ridten gjordes i den obekanta terrängen, och hvarmed hindren — pinngårdesgård, koppelträck och diken — klarerades. Tapterna inberäknade utgjorde jakten 1,8 km.

Kl. 5 intogs middag å hotell Billingen, därvid klubbens ordförande, major Tellander, föreslog den första skålen för klubbens höge beskyddare, prins Carl, till hvilken telegram afsändes, och från hvilken äfven ett i hjärtliga ordalag affattadt svar ingick under aftonens lopp.

På söndagen sutto de raska sportmännen åter i sadeln kl. 1/2 8 och åter gick den glada jakten, under en halftimmas tid tillryggaläggande en sträcka af 3,500 meter. Sedan frukost intagits, anträdde återfärden till Göteborg med minnet af en sällsynt lyckad, angenäm och uppriskande utflykt.

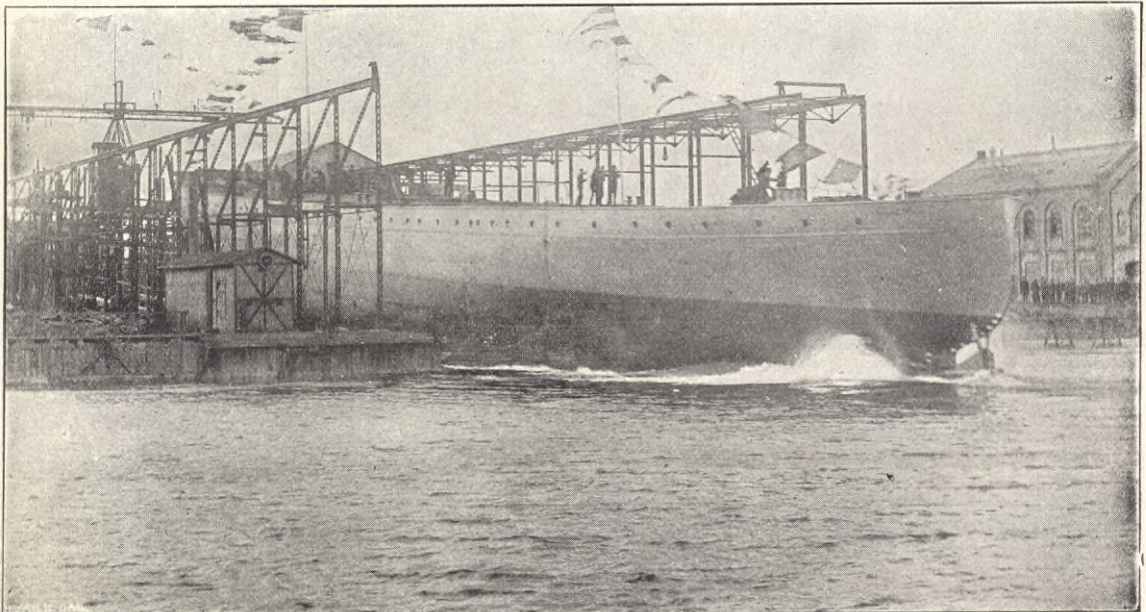
"TAPPERHETENS" STAPELAFLÖPNING.

Efter fotografier af hoffotografen C. V. Roikjer, Malmö.

DEN KUNGLIGA TRIBUNEN: Kronprinsen samtalar med öfverhofstallmästaren greve Piper och general Bråkenhjelm. — Bakom den senare synes dr Herslow och framför damerna statsrådet Palander. — Den närmast tribunen stående är direktör Wessberg och bredvid honom fabriksidkaren F. H. Kockum.

Vår nyaste pansarbåt gick torsdagen den 7 november lyckligen af stapeln å det Kockumska varvet vid Malmö, där det ståtliga fartyget, hvilket som bekant tillhör den nya typen — se HVAR 8 DAG nr 1: III — tillverkats. Aföppningen försiggick i allo lyckligt, och döptes den nya pansarbåten af statsrådinnan Palander till »Tapperheten».

VAR NYASTE PANSARBÅT SJÖSÄTTES.

DRAMATISKA TEATERNS SENASTE SUCCES.

»BIANCA CAPELLO» AF PER HALLSTRÖM.

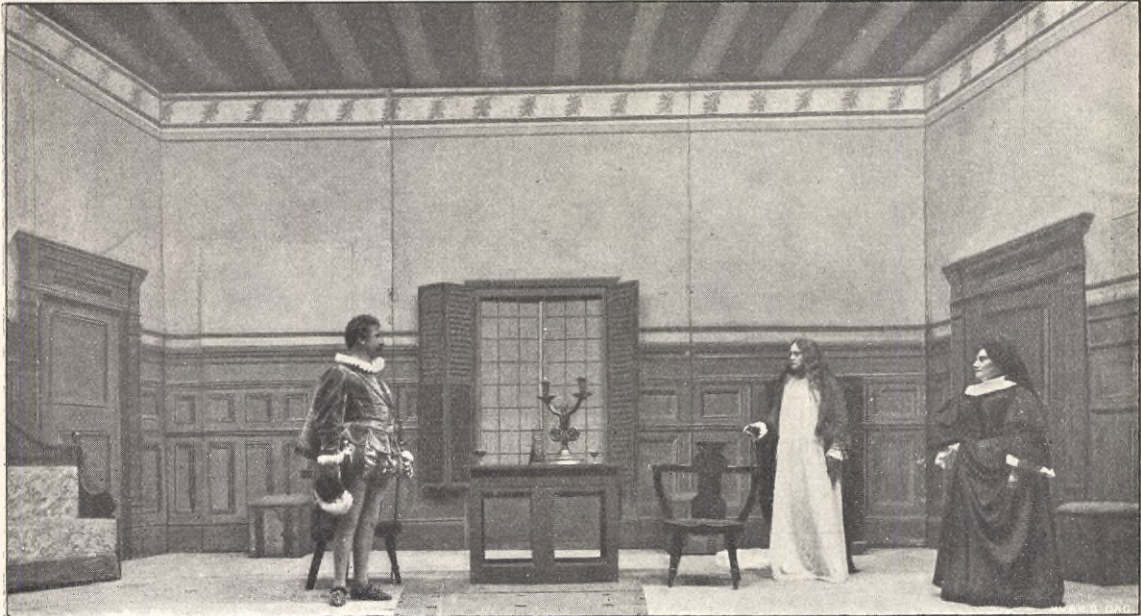

Foto. Rydén, Stockholm.

Herr PALME.

Fru LINDBERG. Frkn ÅHLANDER.

A Dramatiska teatern i Stockholm har med stor framgång uppförts »Bianca Capello» af vår framstående författare Per Hallström. (Se om denne HVAR 8 DAG nr 19: II).

»Bianca Capello» är ett italienskt renässancedrama om Jen fagra venetianskans med detta namn lefnad. Bianca är blott 15 år, då en ung man i palatset på andra sidan kanalen, Luca, förälskar sig i henne. Hon smyger sig till honom i hopp om att få sin längtan efter det obestämda tillfredsställd, men hon blir besviken häri.

En natt, då Bianca återvänder från sin älskare, är porten till hennes ätts palats stängd, och för att undvika skandal flyr hon med Luca till Florenz, där de låta viga sig. I denna stad upptäcker Bianca af Toscanas storhertig, Francesco, som förälskar sig i henne. Luca mördas på hertigens befallning, och Bianca blir Francescos älskarinna.

Men hon tröttnar snart vid njutningarne och praktken —

och till och med vid drömmarne. Hon blandar sig i statsaffärerna, som hon sköter på ett nyckfullt och grymt sätt.

Då blir hon skymfad af Francescos broder och tronarvinge, kardinal Fernando, och nu föresätter hon sig att bli Florenz härskarinnas, att bli offentligt erkänd. Hon vinner sitt mål, blir storhertigens gemål, sedan en i henne förälskad yngling blifvit offerad för planens framgång.

Vid en fest söker Bianca vinna kardinalens vänskap. Hon misslyckas och söker att förgifta kardinalen. Men storhertigen åter i stället af den förgiftade rätten — och Bianca förtär med flit återstoden.

Fru Lindberg som Bianca lyckas särdeles väl i dramats senare delar. Hr Skånberg är äfven lyckad som storhertigen, under det att hr Palme som Luca icke hängifvit sig åt rollen. Hr Örtengren är äfven god som kardinalen. Fröken Åhlanders pratsjuka Barbara saknar den rätta stilen.

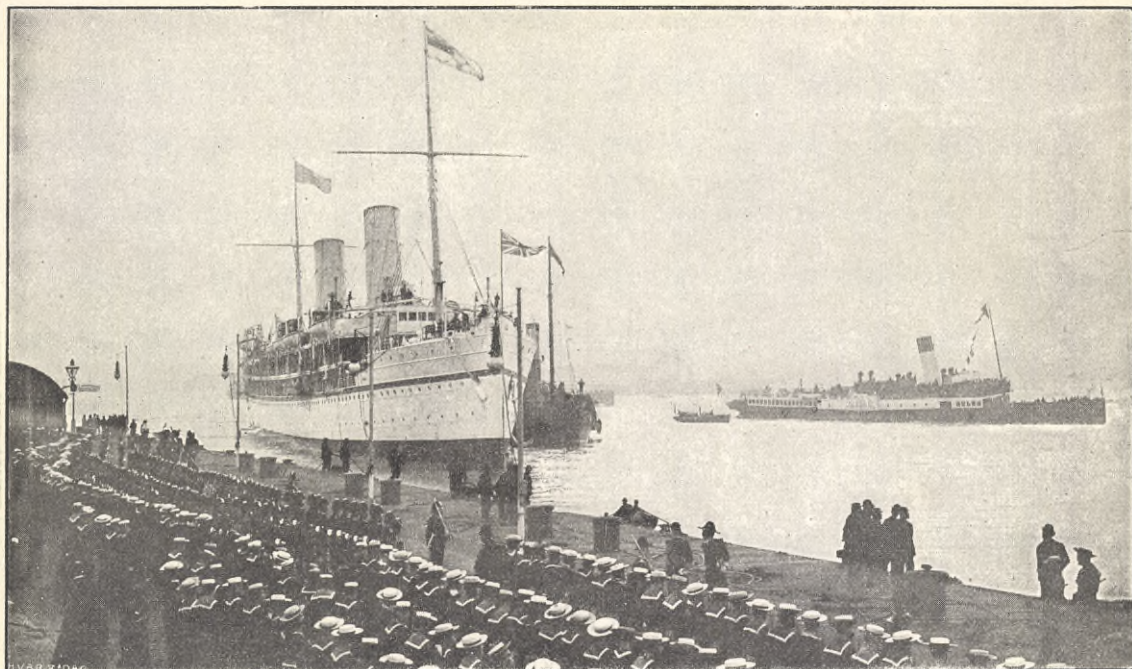

Foto. Rydén, Stockholm.

Fru LINDBERG.

Herr SKÅNBERG.

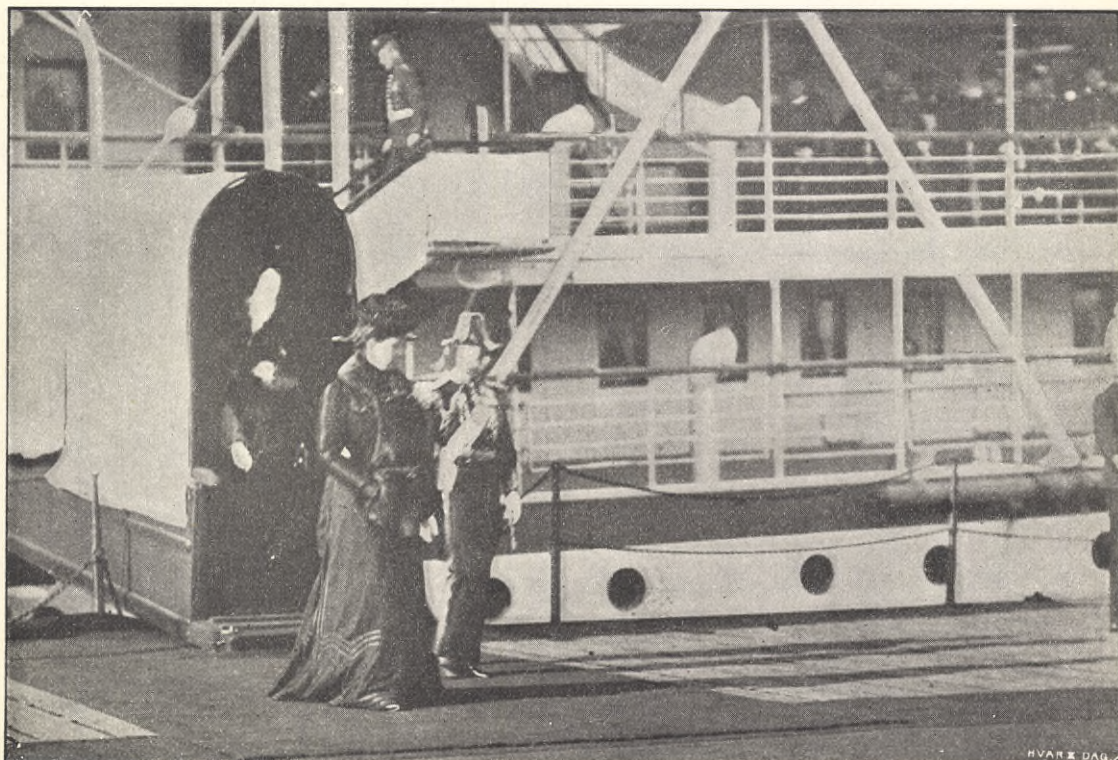
ENGELSKA TRONFÖLJARPARETS ÅTERKOMST EFTER EN ÅTTA MÅNADERS RESA TILL ENGLANDS KOLONIER I ALLA VÄRLDSDELAR. Efter fotografier från HVAR 8 DAGS Londonkorrespondent.

„OPHIR», SOM FÖRT TRONFÖLJAREPARET UNDER DERAS SJÖRESOR, ANLÄNDER TILL PORTSMOUTH.

Under drottning Victorias långvariga och visa regeringstid har det goda och lojala förhållandet mellan engelska folket och dess konungahus alltmer befästats, och har denna

folkets aktning, vördnad och tillgifvenhet i allo öfverflyttats på konung Edward, hvilken i dagarne firat sin 60:e födelsedag. Till att än ytterligare stärka detta goda förhållande

TRONFÖLJARPARET LANDSTIGER.

ENGELSKA TRONFÖLJARPARETS ÅTERKOMST. Konung Edward med hertigen af Cornwall vid sidan åker jämte prins Carl af Danmark och lille prins Edward af York genom Londons Hyde Park.

skall säkerligen bidraga den resa, från hvilken tronföljaren och hans unga maka nyligen återkommit, en resa, som omfattat samtliga den väldiga monarkiens kolonier i alla världsdelar, och under hvilken det unga fursteparatet öfverallt varit

föremål för den hjärtligaste och mest storartade hyllning. Äfven vid hemkomsten har entusiasmen varit stor, och har konung Edward tilldelat sin son och tronföljare den ärorika, öfliga titeln prins af Wales och earl af Chester.

TVÅ FRAMSTÅENDE FRANSKA KONSTNÄRER I SVERIGE.

Foto. Piron, Paris.

ELÉONORE BLANC.

Foto. Stebbing, Paris.

LUCIEN WURMSER.

Senast i det mycket musikkritiska Köpenhamn ha de båda unga konstnärer, hvilkas porträtt vi här återgifva, konserterat med stor framgång, och går deras färd nu vidare genom de skandinaviska länderna. Mademoiselle Blanc berömmes för en hög, klangfull sopran, sitt synnerligen afrundade, soignerade och säkra föredrag samt sin behagfulla och ståtliga apparation.

Hr Wurmser åter är pianist och säges behandla sin flygel med största virtuositet och elegans. Båda äro förofrigt belönade med pariserkonserveratoriets »grand prix» samt hafva till impressarioden bekante Robert Strakosch, och torde man å de ställen, där de komma att uppträda, få njuta af en fin och utsökt konst.

GETZ KISTA I »TREFALDIGHETSKIRKENS» KOR.

Riksdavokaten Getz' begrafning var en den största och mest gripande sorgshögtid, som den norska hufvudstaden på många år varit vittne till, och ett imponerande uttryck för den sorg hela landet kände öfver en af dess ädlaste söners bortgång. Redan långt i förväg voro alla till kyrkan angränsande gator upptagna af en väldig människomassa, och i kyrkan samlades smånngen en representerativ skara, som bäst visade, hur betydelsfull och ingripande den mans verksamhet varit, som nu gått bort. Där voro konungen, representerad af kabinettskammarrherre Egeberg, stortinget *in corpore*, studentkåren, stadsfullmäktige — och otaliga andra korporationer. Och allas tankar möttes väl i den slutvärs som afsjöngs: "*Vi os boier — dybt os boier dybt, og takke for hvad du gav*".

LI HUNG CHANG. †

Kinas störste statsman i våra dagar, det himmelska rikets Bismarck som han ofta kallades, har afidit i Peking. Efter att hafva på det verksamaste bidragit till att återställa ordningen, att sopa igen spåren efter den svåra kris det väldiga rikets östliga provinser genomgått, ryckte döden bort honom. Li Hung Chang var något öfver 80 år gammal. Han kommer säkerligen att i en framtid nämnas främst bland dem, som i Kina vetat att uppskatta betydelsen af västerländsk odling för det himmelska riket. Man minnes hans stora europeiska rundresa 1896, då han bevistade kroningen i Moskva och därefter besökte Tyskland, Holland, Belgien, Frankrike, England och senare Nordamerika, öfverallt beundrad och firad.

FRANSK-TURKISKA KONFLIKTEN.

Foto. Pirou, Paris.

AMIRAL CAILLARD, Chef för den franska eskader, hvilken blifvit utsänd mot Turkiet för att kraftigt demonstrera till förmån för franska fordringar. Eskaderns mission är olika bedörd både inom och utom Frankrike och torde väl slutligen icke resultera i mycket utöfver turkiska löften.

EN BARNENS VÄN.

Foto. Fredr. Riise, Köpenhamn.

FRU AAGOT GJEMS-SELMER.

Vill man hos barnet skapa en sund själ i en sund kropp, så måste A och O i uppfostran bli — *sanning*.

Att icke gifva barnet verklig upplysning, då det vänder sig till sin mor med frågor, som röra lifvet, naturen och könens förhållande till hvarandra, att på dessa punkter ge undvikande eller vilseledande svar, måste vara bestämdt skadligt och tvingar barnet att af andra personer skaffa sig upplysning därom, ty ett barn som *frågar*, ger sig aldrig utan att få ett svar. Får barnet ej ett uppriktigt svar af sin mor, mister det förtroendet för henne, och därmed är då själfva grunden till uppfostran rubbad, ty det är ju dock modern, som främst och i första hand bör leda barnet samt råda det och klagöra ofvanberörda viktiga begrepp.

Detta är hufvudinnehållet af hvad en varm-hjärtad norsk föreläserska, fru *Aagot Gjems-Selmer* vill inplanta hos våra mödrar på den föredrags-turné, hvilken hon f. n. företager i de skandinaviska länderna.

Den som skriver detta, hade tillfälle att höra fru Selmer i Göteborg, och var det en verklig

högtid att följa hennes föredrag »Om vore børns sedelige opdragelse». Vacker och imponerande i sin charmanta, hvita dräkt kom hon emot oss, själf verkande som en symbol för sanning och renhet.

Och när hon, efter en liten inledning på stående fot om anledningen till sitt uppträdande som föreläsarinna, slog sig ned vid bordet och började tala, blef man helt betagen.

Tänk er en vacker kvinna, en vacker *mor* tala vackert, varmt, med ett fulländadt språk, ett fulländadt föredrag — och så detta ämne, som ligger alla mödrar, alla föräldrar så om hjärtat — hvad under då om den fulltaliga publik, som samlats i K. F. U. M:s stora sal blef helt entusiastisk. . .

Fru Selmer drog främst i härnad mot de rådande missförhållandena i det allmänna sedliga tillståndet, och påvisade, hurusom detta kanske mest berodde på, att vi ej gifvo våra barn den uppfostran, vi borde. Ingen förståndig människa väntar att skörda något annat, än hvad hon sår; men hur skola vi då kunna vänta att se sund, sanna, ärliga och behärskade människor växa upp, när vi ej själfva äro det, ej lära våra barn att vara det? Hon talade om, enkelt och lugnt, hur hon själf meddelat sina barn det naturliga förloppet vid ett lefvande väsens födelse, hur ett litet barn kommer till världen, och hon gjorde detta så gripande känsligt, fint och vackert, att hvarje mor säkert kände med henne och önskade kunna tala så själf med sina barn, lära dem förstå föräldraskapets upphöjdhet och de smås eget innerliga samband med far och mor.

Hela hennes föredrag var en kraftig predikan och maning till alla vuxna och i synnerhet till alla mödrar att höja oss, förädla oss själfva, adla förhållandet mellan man och kvinna, så att vi i andaktsfullt allvar blifva föräldrar till ett nyare, renare, bättre släkte, ätt vi redan i moderlifvet börja fostra det barn vi skola föda till världen.

Hennes tro på uppfostran och dess makt var stark, och ehuru kanske mången ej personligen kan dela denna hennes starka vackra tro att kunna så med ett verka reformerande, kan man dock ej annat än skänka henne den största aktning och beundran för hennes medryckande entusiasm, för hennes goda vilja och ärliga uppsåt. Till fullo måste man dock instämma i hennes rop på sanning åt barnen, på kunskap åt dem i saker, som röra deras egen kropp, deras eget väsen. Intet bedrägeri, inga falska föreställningar!

Detta är ju föröfrigt något som alla modernare pedagoger och hygieniker gått med på, särskildt har hos oss dr Karolina Widerström i upprepade föredrag och artiklar sökt verka för en naturligare uppfostran, och betonat vikten af kunskapen om vår kropp, våra organ och deras funktioner. Men fru Selmer förtjänar dock ett varmt tack för det vackra och kraftiga inlägg hon åstadkommit i den viktiga sak hon gjort till sin.

G. H.-L.

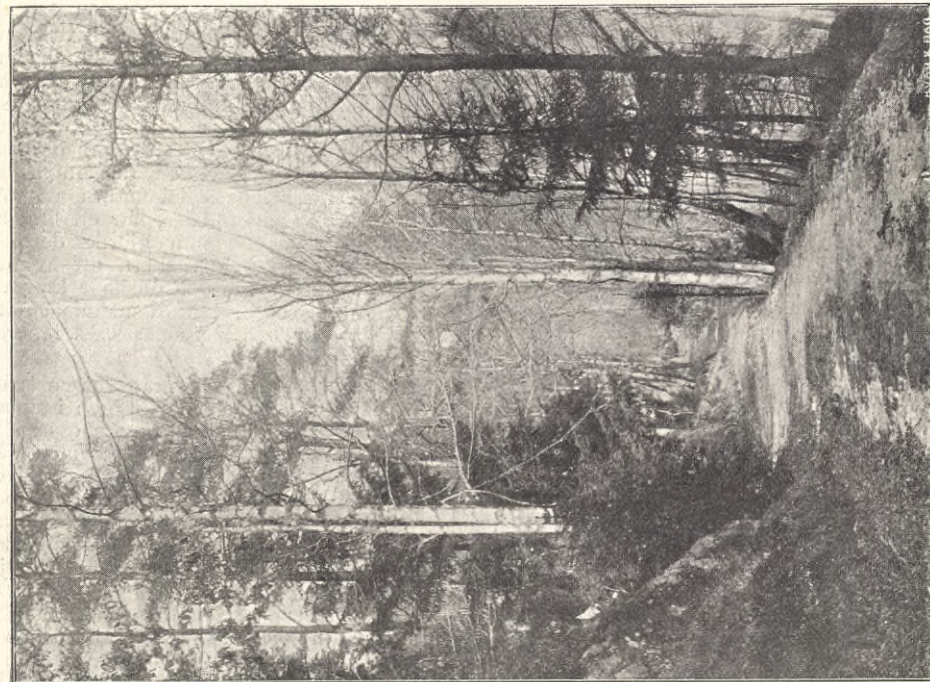
HVAR 8 DAG'S FEMTE TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

PRISNÄMNDEN, herrar Kungl. hofphotografen A. Jonason, Doktor Hj. Schultzberg, Direktör E. Haglund, har granskat den osedvanligt stora mängden af till denna täflan insända fotografier och ha prisen sålunda fördelats:

- Herr *Emil Svensson*, Fristad, *1:sta pris*, Kr. 100.—
 » *G. W:son Cronquist*, Luleå, *2:dra* » » 50.—
 » *Gunnar Agrell*, Stockh., *3:dje* » » 30.—
 » *M. Samuelsson*, Vesterås, *4:de* » » 20.—

Härförutom ha trenne *extrapris* (5 kr.) tilldelats:

- Herr *Gust. Bergh*, Stockholm.
 » *Erik Bruhn*, Stockholm.
 » *Charles Magnusson*, Göteborg.

4:DE PRIS:

Herr *Mauritz Samuelsson*, Vesterås. *Skogsparti från Stora Torp, Göteborg*

3:DJE PRIS:

Herr *Gunnar Agrell*, Stockholm. *Porträtt.*

DIPLOM hafva jemte angifna belopp tillsändts vederbrände pristagare, äfvensom följande hvilka erhöilo:

HEDERSOMNÄMNADE.

- Herr *Aug. Weckman*, Katrineholm.
 » *Job. Portelius*, Jonsereg.
 Fru *Emily Barchman*, Göteborg.
 Herr *Jos. Löfberg*, Surahammar.
 » *C. F. Wenngren*, Göteborg.
 » *Karl Samuelson*, Visby.

2:DRÄ PRIS:

Herr *G. W:son Cronquist*, Luleå. *Skårgårdsstyp.*

HVAR 8 DAG

Herr Adolf Heinze, Norrköping.
Fru Anna Backlund, Göteborg.
Herr Gustaf Andersson, Stockholm.
• A. Th. Aurelius, Gräsmark.
» I. P. Holmgren, Sundsvall.
Kassör Gunnar Hjelm, Korsnäs.
Ingeniör Helge Björkman, Göteborg.
Sergeant A. Th. Nilsson, Stockholm.

Fröken Ingeborg Olsson, Malmö.
Kammarskrifvare Birger Wingårdh,
Göteborg.
Ingeniör B. E. Hildebrand, Gnesta.
Doktor Kure Freudenthal, Örebro.
Herr J. S. Ericsson, Bomhus.
Fru Tekla Rehnström, Ljusdal.

Ingeniör E. v. Feilitzen, Motala.
Lärarinnan Emmy Karström, Mariestad.
Kandidat Carl Moberg, Sköfde.
Ingeniör Erik Hübe, Malmö.
Herr Hj. Jacobsson, Stockholm.
Fil. Stud. Gösta Leffler, Upsala.
Konditor E. Juhlin, Sköfde.

Vinterbild från Löfås

1:5 TA PRIS

Herr Emil Svensson, Fristad.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

EUGÈNE SAMSON.

DANIEL MATTSON.

HJ. A. W. SANDSTRÖM.

N. G. O. LUNDBERG.

AXEL FOCK.

P. E. SERNSTRÖM. †

JUBILEUM. Den 7 november var det 20 år sedan olycksfallsförsäkringsaktiebolaget "Fylgia" trädde i verksamhet. Dess grundare är, som bekant, direktör *Eugène Samson*, ett synnerligen framstående namn inom det svenska försäkringsväsendet. Hr S. är ju äfven direktör för det stora brandförsäkringsbolaget "Fenix", och han förenar teoretikerns insikter med den praktiske affärsmannens sans.

FÖDELSEDAGAR. 60 år fyllde den 4 oktober handlanden *Daniel Mattson* i Uddevalla. Hr M., som är mångårig ledamot af stadsfullmäktige, drätselkammaren m. fl. kommunala institutioner i sin hemstad, var på sin högtidsdag föremål för liflig hyllning.

50 år fyllde den 5 november tullförvaltaren i Jönköping, R. D. O., *H. J. A. W. Sandström*. Många voro de bevis på aktning och tillgifvenhet, hr S. på sin hedersdag fick emottaga af släkt och vänner.

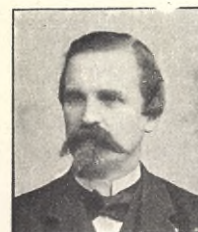
60 år fyllde den 11 november baningenjören vid Sveriges statsbanor *Nils Gustaf Oskar Lundberg*. Den verksamme och dugande mannen mottog på födelsedagen många lyckönskningar från när och fjärran.

50 år fyllde den 12 dennes kaptenen och kompanichefen vid Jonköpings regemente *Axel Fock*, som på födelsedagen bl. a. hyljades af en deputation från kompaniet, hvilken öfverbrakte detsas gratulationer till den afhållne förmanen.

DÖDSFALL. Vid Iggesunds bruk afled den 25 oktober byggmästaren, innehafvaren af Patriotiska Sällsk. guldmed. *Per Erik Sernström*, 74 och ett halft år gammal. Den bortgångne som i sin krafts dagar var en verksam och dugande man, sörjes i vida kretsar.

Å Strömnäs vid Piteå afled den 19 oktober godsägaren och bankdirektören *Johan Holmgren*. Efter flere års affärsverksamhet i Råneå flyttade han till Piteå i slutet af 1870-talet, där han bl. a. gjort sin egendom Strömnäs till en mönstergård. Högt värderad för sitt färdfrja väsen, s. tt goda hjärta och sin hjälpsamhet efterlämnar H. vid sin bortgång djup saknad och ett aktadt minne.

Den 27 oktober afled å Allmänna och Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg karantänsmästaren, R. W. O., fl. dr *Axel Wilhelm Ljungman* född 1811. Ljungman, som var en af de mera bemärkta politiska personligheterna i vårt land tillhörde under många år riksdagens Andra kammare, där han intog en bemärkt plats, och var deciderad högerman, ehuru han ofta i en del frågor hade sin egen mening och i allmänhet hade svårt att foga sig efter parti politiken. Som enskild person var han allmänt aktad och afhållen.

JOHAN HOLMGREN. †

T. O. PEYRON. †

K. J. GABRIELSON. †

A. E. ELANDER. †

G. W. V. THAM. †

ERIK NÄTTERQVIST. †

Den 29 oktober omkom genom druckning vid Montreux i Schweiz jur. fl. kandidaten *Tom Oscar Peyron*, i en ålder af 29 år. Den aflidne, en begåfvad person, afled 1892 jur. fl. examen i Uppsala, men måste snart återföra för sjuklighet resa söderut och studerade sedermera vid universitetet i München. Det öfvermodade dödsfallet har väckt sorg i vida kretsar af släkt, kamrater och vänner.

Den 29 oktober afled i Funäsdalen f. tullinspektoren därstädes *Jean Victor Bedoire* i en ålder af öfver 85 år. Till sin senaste befattning befordrades han 1878 och efterlämnar minnet af en dugande ämbetsman och sympatisk personlighet.

Å Sofiahemmet afled den 5 dennes efter långvarigt lidande grosshandlaren *Ludvig Traugott* i Göteborg i en ålder af endast något mer än 32 år. Den vid så unga år bortryckte mannen blef 1891 representant i Göteborg för Wallbergs hattfabrik i Halmstad. Sedan 5 år tillbaka hade T. i rikets andra stad bedrivit för egen räkning engros-affär, hvilken han genom energi och arbetsamhet upparbetat till den största i sitt slag inom Sverige.

Läroverksadjunkten, teol. och fl. kandidaten *Johan Fredrik Herman Theodor Flodman* afled den 2 november i Kalmar i en ålder af 35 år. Den aflidne, som var en mycket begåfvad man, var äfven synnerligen musikalisk.

Med redaktören af tidningen "Folkbladet" *K. J. Gabrielson*, som den 1 november afled i Stockholm, bortgick åter en af de socialistiska idéernas främste målsmän. Han var född 1861. Blef 1892 medarbetare i "Socialdemokraten" samt 1890 red. af "Folkbladet", och har hans bortgång väckt stor sorg bland meningsfränder och partivänner.

I Göteborg afled efter en längre tids sjukdom sjökapiten *Albert Erhard Flander* i en ålder af 42 år. Han var vid sin död befälhafvare å ångaren Lindholmen samt efterlämnar minnet af en duglig, färdfrj och vänsäll man.

Efter en längre tids sjuklighet afled i sitt hem i Skara f. regemensintendenten vid Västgöta regemente R. S. O., R. W. O. majoren *Gustaf Wilhelm Voltrath Tham* f. 1855. T., som 1880 befordrades till sin senaste befattning, tog afsked 1895. Han var en i sitt fack dugande man och en god kamrat.

Folkskolläraren *Erik Nätterqvist* afled den 28 oktober i Stockholm, 52 år gammal. Han hade alltsedan 1872 varit lärare inom Adolf Fredriks skolor, där han var mycket omtyckt samt särskildt ifråde för ungdomens militära öfvingar, sport och lekar. Som en egendomlighet kan nämnas, att det porträtt vi här bringa, togs dagen före hr N:s död.

J. V. BEDOIRE. †

LUDVIG TRAUGOTT. †

J. F. H. TH. FLODMAN. †